

Л. В. Сніцарчук

Левицький Остап Михайлович

ЛЕВИЦЬКИЙ Остап Михайлович (псевд.: Остап Ковбасюк, Муха, Драла, Столярченко, Кравченко, Antianarchista, Dr. Turcico, Arminius та ін.; 02. 10. 1839, с. Раковець, нині Городенків. р-ну Івано-Фр. обл. - 12. 06. 1903, м. Станіслав, нині Івано-Франківськ) - поет-сатирик і гуморист, журналіст, перекладач. Навч. у коломий., буцац., станіслав. школах і гімназії. Закін. філос. факультет Львів. університету (1869). Учителював у Ярославі (нині Польща) та Станіславі. Від 1867 був дописувачем віден. гуморист.-сатир. ж. «Страхопуд» й ілюстров. додатку до нього «Золотая грамота», львів. г. «Русь» та «Dziennik Polski». Талант Л. високо цінували О. Огоновський, О. Барвінський, А. Вахнянин, Тит Ревакович, називаючи його вродженим журналістом з особливим відчуттям актуальності, талановитим гумористом, сатириком-«пашквілянт». Автор низки анекдотів та гуморесок про ту чи ін. подію із суспільно-політ. життя Галичини у львів. г. «Зеркало» та ж. «Комар» (1901-02). Поезії, статті, репортажі, фейлетони писав укр., польс. та нім. мовами, публікуючи їх у часописах «Русь», «Русалка», «Правда», «Діло», «Kurier Lwowski», «Kronika Stanisławowska» та ін. Сатир. вірші і замітки, котрі не раз конфісковувала прокуратура, друкував у польс. г. «Monitor». Як поет дебютував відомою сатир. поемою «Uciekiniery» (Л., 1863), в якій висміяв польс. повстанців, які 1863 помпезно збиралися на війну, але після перших пострілів розбіглися. Наклад книжки викупили поляки, 1901 у Варшаві перекладена рос. мовою, тираж якої розійшовся миттєво. Опублікував чимало лірич. та сатир. поезій, зокрема циклу про ополячених українців - «хрунів», до якого ввійшли вірші «Рептильно-хрунячий концерт», «Нашим архихруням», «Ласка Мікада», байка «Лопата і Батіг». Найкращою з-поміж поезій О. Огоновський визнав пісню «Наша надія» («Замовкли бандури - оглухли, мабуть...») // «Правда», 1867, № 2, присвяч. О. Кониському. Приятелював і листувався з І. Франком та ін. народовцями, з глибокою повагою ставився до його думки як редактора, критика, публіциста. До антології «Акорди» (Л., 1903) І. Франко вмістив поезії Л.

«Замовкли бандури, оглухли, мабуть...», «Сповідь», «Під вечір» та «Любов». Переклав українською мовою драми «Мінна фон Барнгельм» Г.-Е. Лессінґа, «Стелла» Й.-В. Ґете, «Досмертщина» та «Дами і гузари» А. Фредро, «Французькі селяни» В. Сарду, лібрето опери «Галька» С. Монюшка, а також окремі поезії Г. Гайне («Як та сарна, от так она...», «На прощу до Кевляр»), К. Уейського («Хорал»), Т. Ленартовича («Химерна») та ін. (усі – не опубл.).

Державний архів

ЛНБ. Відділ рукописів. Ф. 156, 480 арк.

Рекомендована література

- 1. [Некролог] // ЛНВ. 1903. Т. 23, кн. 7;**
- 2. Чарнецький О. Забутий сатирик // Назустріч. 1935. Ч. 14;**
- 3. Войціцька М. Листи Остапа Левицького до Івана Франка // Наук. вісн. Музею І. Франка у Львові: 155-річчю від дня народж. І. Франка присвячується. 2011. Вип. 10.**

Бібліографічний опис:

Левицький Остап Михайлович / Л. В. Сніцарчук // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. - К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. - Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-53803>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України
([докладніше](#)).